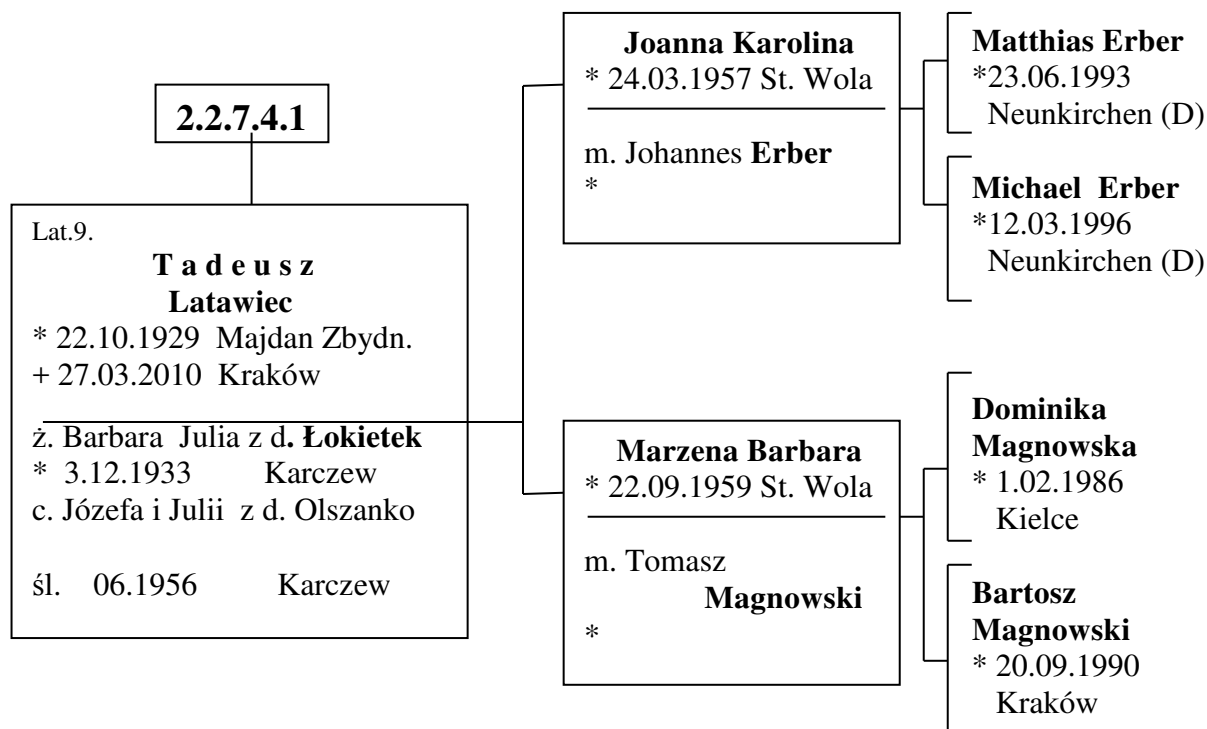

Stanisław Latawiec (patrz tablica 2.2.7.4.1;Lat)

Lat.8

Zawarte w tej tablicy informacje oraz zdjęcie pochodzą od Tadeusza Latawca.

Tadeusz Latawiec (Lat.9.), syn Stanisława i Karoliny z domu Chciuk. Ur. 22. października 1929 r. w Majdanie Zbydniowskim. Szkołę Podstawową ukończył w Turbi (klasy 4-7 już w czasie okupacji niemieckiej), następnie na tajnych kompletach ukończył 1-szą klasę gimnazjum. W marcu 1943 roku stracił ojca. Został on zamordowany podczas karnej ekspedycji niemieckiej, tzw. „pierwszej pacyfikacji” Majdanu Zbydniowskiego. W lipcu 1944 r. Majdan Zb. został wyzwolony od Niemców. 1. września 1944 r. Tadeusz Latawiec rozpoczął naukę w Gimnazjum w Rozwadowie, a w r. 1947 ukończył Gimnazjum im. Jana Kasprowicza w Świdnicy, gdzie przebywał u swojego brata Emila. W latach 1947-50 był uczniem Liceum Wodno – Melioracyjnego w Otwocku Wielkim, które ukończył ze świadectwem dojrzałości i dyplomem technika.

Wg zasad obowiązujących wówczas nakazów pracy został zatrudniony w Rejonowym Przedsiębiorstwie Wodno – Melioracyjnym w Świdnicy. W latach 1951-53 odbył służbę wojskową w batalionie budowlanym. Następnie pracował w Stalowej Woli i w Tarnobrzegu.

Po studiach w latach 1965-70 absolwent Politechniki Warszawskiej, inż. budownictwa lądowego. Wieloletni pracownik, kierownik, dyrektor budownictwa miejskiego i przemysłowego w Stalowej Woli, Tarnobrzegu, Małogoszczy, Dąbrowie Górniczej, w Kielcach, gdzie przez wiele lat mieszkał. Mimo poważnych problemów zdrowotnych, zapalony turysta, narciarz i kolarz.

Od 2003 r. zam. w Krakowie, gdzie w r. 2010 zmarł i został pochowany na Cmentarzu Batowickim.

Źródła: - T.Latawiec – A.M. Chciuk- korespondencja

Zdjęcie ze zbioru Tadeusza Latawca

* *

*

Góra Śmierci.

Powoli, niosąc ciężar moich osiemdziesięciu lat i ciężar tęsknoty za Tobą Tato, wspinam się na Górę Śmierci – pustkowską Golgotę.

Dośzedłem, rozglądam się wokoło. Po lewej stronie, głaz z tablicą poświęconą Żydom. Zamordowano ich tutaj ponad 5 tysięcy. Dalej, na wprost, Mauzoleum, a przed nim kamienna rzeźba nagiego mężczyzny wznoszącego ku niebu ramię z rozpostartą dłonią, w proteście przeciw temu, co się tutaj działo. - Zamordowano tu ponad 15 tysięcy ludzi: Polaków, Żydów, Rosjan.

Dalej widzę bunkier – Komorę Śmierci. To do niego wrzucano jeszcze żyjące, bestialsko skatowane ofiary akcji przeciwko „polskim bandytom” – w języku Schillera i Goethego „ polnische banditen”, akcji przeprowadzanych przez haniebnej pamięci niemieckie oddziały specjalne Sonder Dienst (SD), używane do likwidacji polskiego podziemia i pacyfikacji ludności cywilnej. W tym bunkrze ich gromadzono i dobijano jeszcze żyjących, następnie zwłoki palono w krematorium.

Dalej widzę dwa podłużne kopce ziemne, zawierające prochy pomordowanych, także prochy mojego Taty.

Wreszcie znalazłem Twój grób!

Wokoło cisza, cichutko szumi las, pachnie trawa, śpiewają ptaki, świeci słońce.

Na sprzączkach pasów niemieckich siepaczy widniał wówczas napis: - Gott mit uns.....Bóg z nami....

Do Ciebie Boga naszego wznosiły ramiona ofiary tych morderców – na próżno!

Gdzie byłeś wtedy nasz Boże?!

Spoczywaj w spokoju Tato!

Spoczywajcie w spokoju Majdaniacy!

Napisałem ten tekst po powrocie z Pustkowa, gdzie wraz z żoną Barbarą i córką Marzeną odwiedziliśmy miejsce, w którym znajdował się w czasie okupacji niemieckiej Konzentrationslager Pustkow - obóz koncentracyjny Pustków. Znajdował się on tuż za Dębicą, przy drodze do Mielca.

Aresztowani podczas pacyfikacji Majdanu Zb. przez SD Majdaniacy zostali przewiezieni do obozu w Pustkowie. Podczas transportu samochodami ciężarowymi, z samochodu w którym znajdował się mój Ojciec, udało się zbiec dwóm Majdaniakom.

Samochód ten odłączono od transportu w m. Świlcza na trasie Rzeszów – Dębica, więźniów skatowano, po czym jeszcze żywych, czy też już martwych, zapewne przewieziono do Pustkowa, ponieważ w miejscu kaźni urywa się wszelki po nich ślad.

Pozostałe samochody transportu dotarły do Pustkowa. Ci, którzy przeżyli, po oswobodzeniu obozu powrócili do swoich miejsc zamieszkania, i z ich relacji wiadomo o przebiegu zdarzeń.

Dębica w Generalnej Guberni była ośrodkiem administracyjnym władz okupacyjnych dla „Kreis Dębica”, obejmując swoim zasięgiem m. in. przedwojenne powiaty: tarnobrzeski i mielecki.

Wszystkie władze okupacyjne dla tego terenu miały tam swoje siedziby.

Zawiadomienie, że Stanisław Latawiec zmarł „na serce” otrzymaliśmy właśnie stamtąd.

Tadeusz Latawiec

Źródło: - List Tadeusza Latawca do Adama M. Chciuka, z dn. 17.06. `09.